

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 70/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditsša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 12 Er 737/2015 z 31. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s.,

Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 Er 737/2015 z 31. augusta 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola po jej doručení pridelená sudcovi spravodajcovi Milanovi Ľalíkovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V zmysle čl. X bodu 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľky 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi, ktorý je v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom štvrtého senátu ústavného súdu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení oprávnenej účastníčkou exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 Er 737/2015 a súdnym exekútorom JUDr. Martinom Hermanovským so sídlom exekútorského úradu v Bratislave (ďalej len „súdny exekútor“) pod sp. zn. Ex 1442/2015, predmetom ktorého bolo vymoženie sumy 11 980,21 € s príslušenstvom od povinnej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Okresný súd uznesením č. k. 12 Er 737/2015-21 z 11. mája 2016 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu podľa § 243d ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“). Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 9 CoE 550/2016-59 z 28. novembra 2017, rozhodujúc o odvolaní sťažovateľky, uznesenie okresného súdu z 11. mája 2016 ako vecne správne potvrdil.

4. Po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie okresný súd (napadnutým) uznesením sp. zn. 12 Er 737/2015 z 31. augusta 2018 exekučné konanie vo veci sťažovateľky zastavil podľa § 44 ods. 4 Exekučného poriadku. Proti označenému rozhodnutiu okresného súdu odvolanie nebolo prípustné.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5.1 Sťažovateľka tvrdí, že vydanie napadnutého uznesenia o zastavení exekučného konania v jej veci je okrem iného dôsledkom nesprávnej interpretácie a aplikácie § 243d ods. 1 Exekučného poriadku zo strany okresného súdu, ako aj krajského súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá.

5.2 Sťažovateľka poukazuje na to, že vzhľadom na okolnosti v jej prípade objektívne nebolo možné naplniť dikciu § 243d ods. 1 Exekučného poriadku a podať návrh na vykonanie exekúcie v lehote do 1. apríla 2015, keďže rozhodcovský rozsudok v jej (spotrebiteľskej) veci bol síce vydaný pred 1. januárom 2015, avšak vykonateľným (tzn. spôsobilým exekučným titulom) sa (bez jej zavinenia) stal až 18. apríla 2015. Exekučný súd jej týmto (podľa jej názoru) arbitrárnym postupom odňal možnosť dosiahnuť nútený výkon rozhodcovského rozsudku, ktorý jej proti povinnej priznával nárok na zaplatenie peňažnej sumy.

5.3 Sťažovateľka tiež uvádza, že ústavnou sťažnosťou z 19. septembra 2018 namietala porušenie svojich práv uznesením krajského súdu č. k. 9 CoE 550/2016-59 z 28. novembra 2017, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 12 Er 737/2015-21 z 11. mája 2016 o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a o tejto ústavnej sťažnosti do podania teraz preskúmvanej ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté, a preto podľa nej v prípade úspechu vo veci skôr podanej ústavnej sťažnosti (a zrušenia tam napadnutého uznesenia krajského súdu) by ochrana jej práv a ňou sledovaný účel (ktorým je pokračovanie exekučného

konania) neboli dosiahnuté bez zrušenia aj (napadnutého) uznesenia okresného súdu, ktorým bolo exekučné konanie v jej veci zastavené.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 31. 8. 2018 č. k. 12 Er/737/2015-69 porušené boli.

II. Uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 31. 8. 2018 č. k. 12 Er/737/2015-69 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Dunajská Streda na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Dunajská Streda je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

7. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Podľa § 243d ods. 1 Exekučného poriadku exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu (zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn.), vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

14. Podľa § 44 ods. 4 Exekučného poriadku ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Sťažovateľka v posudzovanej veci namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bolo exekučné konanie v jej veci podľa § 44 ods. 4 Exekučného poriadku zastavené po tom, čo bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, došlo k porušeniu jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata argumentácie sťažovateľky (bližšie popísanej v časti I bode 5 tohto uznesenia, pozn.) spočíva v jej výhrade, že okresný súd, ako aj odvolací krajský súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia (t. j. pred samotným zastavením exekučného konania, ku ktorému došlo napadnutým uznesením okresného súdu, pozn.) vychádzali z nesprávnej interpretácie a aplikácie § 243d ods. 1 Exekučného poriadku.

16. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

17. Okresný súd vo veci sťažovateľky napadnutým uznesením zastavil exekučné konanie podľa § 44 ods. 4 Exekučného poriadku a vychádzal pritom zo skutočnosti, že jeho právoplatným uznesením č. k. 12 Er 737/2015-21 z 11. mája 2016 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 9 CoE 550/2016-59 z 28. novembra 2017 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Z obsahu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky pritom vyplýva, že jej výhrady smerujú práve proti spôsobu výkladu a následnej aplikácii § 243d ods. 1 Exekučného poriadku zo strany okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pri následnom rozhodovaní o zastavení exekučného konania (napadnutým uznesením) však už okresný súd nebol oprávnený ani povinný posudzovať sťažovateľkou namietané skutočnosti, ktoré boli relevantné pre skoršie štádium jeho rozhodovania (t. j. pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia). Z uvedeného vyplýva, že medzi sťažnostnou argumentáciou sťažovateľky a napadnutým uznesením okresného súdu neexistuje príčinná súvislosť, na základe ktorej by bolo možné čo i len uvažovať o možnom porušení práv sťažovateľky označených v jej ústavnej sťažnosti. Inými slovami povedané, sťažovateľka namieta niečo, o čom okresný súd napadnutým uznesením nerozhodoval.

18. Ústavný súd si je vedomý, že preskúmaná ústavná sťažnosť sťažovateľky nadväzuje na jej predchádzajúcu ústavnú sťažnosť, v ktorej (obsahovo totožným spôsobom) namietala porušenie svojich práv uznesením krajského súdu č. k. 9 CoE 550/2016-59 z 28. novembra 2017, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 12 Er 737/2015-21 z 11. mája 2016 o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z evidencie rozhodovacej činnosti ústavného súdu však vyplýva, že táto predchádzajúca ústavná sťažnosť sťažovateľky bola po jej meritórnem preskúmaní uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 594/2018 z 13. decembra 2018 (právoplatným 26. februára 2019, pozn.) odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Z uvedeného vyplýva, že ani v tomto kontexte neexistuje relevantný dôvod na spochybnenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorého vydanie procesne bezprostredne nadväzovalo na vydanie (ústavne konformného) uznesenia

krajského č. k. 9 CoE 550/2016-59 z 28. novembra 2017 (napadnutého v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 594/2018) .

19. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu